

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2014. június 12. és július 8. napján tartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A folytatólagosan elkövetett költségvetési csalás büntetének kísérlete és más bűncselekmények miatt I.rendű vádlott **ÉS TÁRSAI** ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2013. november 13. napján kihirdetett **6.B.700/2011/352.** számú ítéletének I. rendű, II. rendű, III. rendű, V. rendű, VI. rendű és VII. rendű vádlottakra vonatkozó, fellebbezések folytán felülbírált részét

m e g v á l t o z t a t j a :

I. rendű vádlott és VII. rendű vádlott költségvetési csalási bűncselekményét **bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntette kísérletének** [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés b) pont],

II. rendű vádlott cselekményeit **bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett csalás büntette kísérletének** [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és c) pont, (7) bekezdés b) pont],
és **bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségének** [1978. évi IV. törvény 276. §],

III. rendű vádlott költségvetési csalási cselekményét **költségvetési csalás büntette kísérletének** [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés b) pont],

V. rendű vádlott és VI. rendű vádlott cselekményeit **felbujtóként, folytatólagosan elkövetett csalás büntette kísérletének** [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és c) pont, (7) bekezdés b) pont],
és **felbujtóként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségének** [1978. évi IV. törvény 276. §] **m i n ő s í t i .**

V. rendű vádlott és VI. rendű vádlott vonatkozásában a pénzbüntetés kiszabását **m e l l ő z i .**

III. rendű vádlottal szemben kiszabott vagyonelkobozást **m e l l ő z i .**

A **(gazdasági társaság megnevezése)**-vel (székhelye: irányítószám, Település, utca, házszám) szemben **8.973.000.-(nyolcmillió-kilencszázhetvenháromezer) forint**

v a g y o n e l k o b z á s t r e n d e l e l .

Egyebekben az elsőfokú ítéletnek I. rendű, II. rendű, III. rendű, V. rendű, VI. rendű és VII. rendű vádlottakra vonatkozó, fellebbezések folytán felülbírált részét **h e l y b e n h a g y j a** azzal, hogy I. rendű és III. rendű vádlottakat szabadságvesztésre ítéltnek tekinti, amelyet börtönben kell végrehajtani, s amelyből a vádlottak legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra.

I. rendű, III. rendű és VII. rendű vádlottakat foglalkozástól eltiltásra is ítéltnek tekinti.

II. rendű vádlott, V. rendű vádlott és VI. rendű vádlott és VII. rendű vádlott vonatkozásában a fogvatartás helyének a feltüntetését a személyi adatok közül **m e l l ő z i .**

Az I. rendű, II. rendű, III. rendű, V. rendű, VI. rendű vádlottak által 2013. november 13. napjától 2014. július 8. napjáig,

VII. rendű vádlott által a 2013. november 13. napjától 2014. június 12. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésükbe **b e s z á m í t j a .**

Kötelezi I. rendű vádlottat **30.000.-(harmincezer) forint,**
V. rendű vádlottat **58.104.-(ötvennyolcezer-száznégyszázharmincezer) forint,**
VI. rendű vádlottat **58.704.-(ötvennyolcezer-hétszázharmincezer) forint** másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére az államnak, a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A törvényszék I. r., II., III., V. r., VI. r. és VII. r. vádlottak bűnösségét folytatólagosan elkövetett költségvetési csalás büntetvényében [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pontja, (5) bekezdés b) pontja, 10. § (1) bekezdése] és folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében [Btk. 345. § (1) bekezdés] mondta ki, amit V. r. és VI. r. vádlottak felbujtóként, I. r., II. r. és VII. r. vádlottak bűnszegédként követtek el.

A vádlottakat az ellenük számvitel rendjének megsértése vétsége [1978. évi IV. tv. 289. § (1) bekezdés b) pontja] miatt emelt vád alól felmentette, ezt a rendelkezést joghatályos fellebbezés nem támadja, s így nem képezte felülbírálat tárgyát.

A bűnösség kimondásával érintett bűncselekmények miatt I. r. és VII. r. vádlottakat halmazati büntetésül személyenként azonosan 5 év börtönre, II. r. vádlottat mint visszaesőt, és III. r. vádlottat halmazati büntetésül személyenként egyezően 6 év börtönre, V. r. és VI. r. vádlottakat mint többszörös visszaesőket halmazati büntetésül azonosan 6 év 6 hónapi fegyházra, I. r. és VII. vádlottakat mellékbüntetésül személyenként azonosan 5 évi, II. r. és III. r. vádlottakat személyenként azonosan 6 évi, V. r. és VI. r. vádlottakat személyenként egyezően 7 év közügyektől eltiltásra is ítélte.

III. r., V. r. és VI., valamint VII. r. vádlottakat személyenként azonosan 200 napi tétel - egy napi tétel összege 1.000,- Ft - összesen tehát 200.000,- Ft pénzbüntetésre ítélte személyenként, melyet meg nem fizetése esetén a napi tételek számának megfelelő napi szabadságvesztésre rendelt átváltoztatni.

Megállapította, hogy I. r., III. és VII. r. vádlottak a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható legkorábban feltételes szabadságra, míg II. r., V. r. és VI. r. vádlottakat kizárta a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből.

I. r. és III. r. vádlottakat gazdasági társaság vezető tisztségviselő foglalkozástól személyenként egyezően 3 évi, VII. r. vádlottat a könyvelői foglalkozástól 2 évi időtartamra eltiltotta.

II. r. vádlott tekintetében megszüntette a korábbi ügyében alkalmazott feltételes szabadságot, III. r. vádlottal szemben 8.973.000,- Ft-ra vagyoneklobzást rendelt el, a vádlottak által előzetes fogvatartásban, illetve házi őrizetben töltött időt beszámította a szabadságvesztésbe és egyetemlegesen, illetve külön-külön kötelezte az érintett vádlottakat a bűnügyi költség nagyobb részének megfizetésére, míg 110.840,- Ft-ról megállapította, hogy az az állam terhén marad.

A törvényszék végzése ellen fellebbezést jelentettek be:

- I. r. vádlott és védője elsődlegesen a bűnösség megállapítása miatt e vádlott felmentése, másodlagosan büntetésének enyhítése, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett, a törvényi minimum-tartamú szabadságvesztésre enyhítés, harmadlagosan pedig - a fellebbezési indokolásuk szerint - az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozatlansága miatt, hatályon kívül helyezése érdekében;
- II. r. vádlott és védője elsősorban a bűnösség megállapítása miatt felmentésért, másodlagosan enyhítésért,
- III. r. vádlott és védője ugyanilyen tartalommal és a vagyoneklobzás mellőzése érdekében is; a védő az írásbeli fellebbezési indokolásban bizonyítottság hiányát jelölte meg a felmentés okaként és a vádlott is írásban részletesen indokolta a

fellebbezését,

- V. r. vádlott és védője e vádlott bűnösségének megállapítása miatt felmentésért, továbbá a fellebbezés írásbeli indokolásában 1. sz. és 2. név tanúkenti kihallgatása érdekében és ahhoz képest felmentés végett, a fellebbezési tárgyaláson már elsődlegesen megalapozatlanság miatti hatályon kívül helyezés és új eljárás érdekében is;

- VI. r. vádlott és védője ugyanilyen tartalommal, de eljárási szabálysértés miatt is (tanúk relatív mentességét érintően), ugyanilyen bizonyítási indítvány előterjesztésével,

- VII. r. vádlott és védője elsődlegesen e vádlott bűnösségének megállapítása miatt, felmentésért, másodlagosan a büntetés enyhítéséért és különösen a foglalkozástól eltiltás mellőzése érdekében, a fellebbezési tárgyaláson pedig harmadlagosan már megalapozatlanság miatti hatályon kívül helyezés és új eljárás érdekében is.

V. r. és VI. r. vádlottak védői és a vádlottak 3. sz. és 2. sz. név személyek tanúkenti kihallgatását indítványozták a másodfokú eljárásban; e tanúk az indítvány előterjesztése előtt írásban terjesztettek elő beadványt, ami lényegében tanúvallomást tartalmaz.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában nem támogatta V. r. vádlott elmeállapotának újabb megvizsgálását és új elmeorvos szakértői vélemény előterjesztését, amit az V. r. vádlott indítványozott, arra hivatkozva, hogy korábbi ügyében előterjesztett elmeorvos szakértői vélemény és a jelenlegi között ellentmondás feszült. Ugyancsak ellenezte a kényszervallatás büntette miatt indult nyomozás adatainak beszerzését, időelőttiesség miatt. Ugyanakkor az V. r. vádlott előéletével kapcsolatos bírósági iratok beszerzésére és a bizonyítás anyagává tételére tett indítványt. Az V. r. vádlott esetében társaival és zárkatársaival, valamint további személyekkel történő szembesítését szükségtelennek tartotta, ezért e bizonyítási indítványok elutasítását indítványozta.

Alap-átiratában az elsőfokú bíróság tényállásának az adózás szempontjából lényeges történeti tényekkel történő kiegészítését indítványozta. Ezen túlmenően a bűnösségi körülmények kiegészítése mellett álláspontja szerint a kiszabott büntetések arányosak.

A végindítványa valamennyi vádlott esetében az elbíráláskori törvényi állapot alapulvételére irányult azzal, hogy a költségvetési csalásként értékelt cselekmények folytatólagosságának mellőzését indítványozta.

Úgy a hatályon kívül helyezést, a felmentést, valamint a büntetések enyhítését célzó védelmi fellebbezések is minden vádlott esetében egyaránt alaptalanok;

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) és (2) bekezdése alapján eljárva az ítéletet a fellebbezésekkel érintett részében felülbírált az azt megelőző bírósági eljárással együtt. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a lényeges eljárási szabályok megtartásával folytatta le a tárgyalást, és hatályon kívül helyezésre okot adó szabálysértést nem követett el.

Az ítélet tábla nem osztotta a VI.r. vádlott védőjének egyes tanúvallomásokkal kapcsolatos eljárásjogi kifogását, amely szerint az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor 1. sz., 2. sz. és 3. sz. tanúk nem figyelmeztette a Be. 82. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt vallomás megtagadási jogra, illetve amikor 4. sz. és 5. sz. tanúkat a Be. 293. § (3) bekezdésében foglaltaknak a megsértésével nem figyelmeztette ismételten erre a jogára, s ezért a nevezettek vallomásait álláspontja szerint ki kell rekeszteni a bizonyítási eszközök közül.

A másodfokú bíróság az iratokból azt állapította meg, hogy 1., 2. és 3. sz. tanúk vonatkozásában nem merült fel az adott figyelmeztetés szükségessége. Ebből következően annak elmaradása nem valósított meg eljárási szabálysértést. 4. és 5. sz. tanúkat ugyanakkor a Be. 293. § (3) bekezdése alapján valóban ismételten figyelmeztetnie kellett volna az elsőfokú bíróságnak a Be. 82. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltakra, annak elmaradása így eljárási szabálysértésnek minősül. Ez azonban relatív eljárási szabálysértés, speciál klauzula nem fűződik hozzá, s nem olyan súlyú, amely a Be. 78. § (4) bekezdésében foglaltaknak a megállapítását alapozhatná meg. Ezért a másodfokú bíróság nevezett tanú vallomását nem rekesztette ki a bizonyítási eszközök közül.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges és lehetséges körben maradéktalanul lefolytatta. Ugyanakkor figyelemmel a fellebbezési szakaszban benyújtott iratok tartalmára, a másodfokú bíróság bizonyítás felvétele körében V.r. és VI.r. vádlott vonatkozásában elmeszakértői szakvéleményeket szerzett be. A szakvélemények megállapításai, valamint a vádlottak előéletére vonatkozó iratok alapján a másodfokú bíróság a tényállást az alábbiak szerint kiegészítette illetve helyesbítette [Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja]:

VI. r. vádlott nem szenved és a bűncselekmények elkövetésekor sem szenvedett az elmeműködés kóros állapotában, beszámítási képességét kizáró vagy korlátozó körülmény sem a bűncselekmény elkövetésekor, sem jelenleg nincs.
(V.r. vádlott tekintetében a beszerzett szakvélemény megerősítette az elsőfokú ítélet megállapításait, így attól eltérő megállapításnak helye nem volt.)

V.r. vádlott az 1./ alatt részletezett büntetését 2002. január 29. napján kitöltötte.

Az V. és VI. r. vádlottakkal szemben perújítási eljárás folyik; a Budapest Környéki Törvényszék 24.B.125/2011/132. számú végzésével e két vádlott perújítását elutasította. Az ügyben másodfokú eljárás indult a Fővárosi Ítéltáblán. A perújítást V.r. vádlott vonatkozásában a Pest Megyei Bíróság rendelte el 2006. július 11-én az 1.Bpi.123/2006/12. számú, VI.r. vádlott tekintetében pedig 2006. szeptember 13-án az 1.Bpi. 495/2006/3. számú végzésével, s egyidejűleg a Budakörnyéki Bíróság 7.B.1141/2000/301. számú illetve a Pest Megyei Bíróság a 3.Bf.1053/2004/10. sz. ítéletével az V.r. vádlottal szemben kiszabott 5 év fegyház végrehajtását felfüggesztette, a VI.r. vádlottal szemben kiszabott 1 év börtön végrehajtását pedig félbeszakította, amelynek következtében e két vádlott az érintett szabadságvesztésüket nem töltötték ki, amikor a jelen eljárásban elbírált bűncselekményeket elkövették.

VI.r. vádlottnak az 1./ alatti büntetéséből engedélyezett feltételes szabadsága 2007. november 27-én telt le.

Az 5./ alatt írt büntetését 2003. február 5. napján kitöltötte.

A 9./ alatti büntetés próbaideje 2012. január 19-én telt le.

Az ítéltábla mellőzte az első fokú ítélet 12. oldala utolsó bekezdésében a társasági- és különadó behajtásának késleltetésére vonatkozó jogkövetkeztetést, illetve a 8. és a 13. oldalról a jogi indokolásba utalta a rendszeres haszonszerzésre törekvést mint célzatot, továbbá a szándékos segítségnyújtásra és a bűncselekmények elkövetésére vonatkozó előzetes megállapodásra és az elkövetés szervezettségére vonatkozó jogkövetkeztetéseket.

Kiegészítette ugyanakkor a tényállást azzal, hogy III.r. vádlott cselekményével megszegte az adózás rendjéről szóló 2003. évi XII. törvény 6. és 14- §-ában, továbbá az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény 55. § (1) bekezdésében, 56. §-ában, 120. § a) pontjában és a 127. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakat.

A fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel együtt a tényállás teljes egészében megalapozott lett és a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

Az elsőfokú bíróság megfelelő elmélyültséggel foglalkozott az egymás valóságát kizáró bizonyítékokkal. Kellő indokát adta annak, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, melyeket miért nem. Indokai logikusak, meggyőzőek és megfelelnek az iratok tartalmának is. Nem volt tapasztalható olyan rés, amely alkalmas lett volna a zárt logikai összefüggés megszakítására, ily módon az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből, további tényekre is kellő logikával, iratszerűen és az életszerűség követelményeinek is megfelelően, alapos mérlegeléssel következtetett.

A vádlottak felmentését, illetve az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését célzó

védelmi fellebbezések nem más, mint a bizonyíték elsőfokú mérlegelését támadták; azt sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el a vádlottak ténybeli védekezését, hanem a bizonyítékokat egyenként és összességükben is akként mérlegelte, hogy a tényállást a vádlottak terhére állapította meg.

Nem idegen és nem kifogásolható a bizonyítékok mérlegelésében megnyilvánuló eljárási tevékenységtől az az elsőbírői értékelőtechnika, hogy ugyanazon bizonyítási eszközből származó egyes bizonyítékokat - jellemzően azokat amelyekkel a többivel koherenciában állnak - elfogad, míg másokat ezek közül elvet (BH1998. 418.).

Ebből következően tehát azok a védelmi fellebbezési álláspontok, amelyek szerint az elsőfokú bíróság „önkéntesen” mérlegelt, nem foghattak helyt, mert ez a bizonyítási technika az elsőfokú bíróságnak a tényeken alapuló értékelő tevékenységéből eredő meggyőződésén alapult, nem függetlenül a realitásoktól és a bizonyítékoktól, hanem éppen azokra támaszkodva.

A kifejtettekből következik, hogy a vádlottak felmentését, illetve az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozatlanság miatti hatályon kívül helyezését célzó védelmi fellebbezések nem vezethettek eredményre.

A másodfokú eljárásban beszerezni indítványozott bizonyítékok nem valószínűsítik, hogy az V. és VI. r. vádlottak valóban nem tudtak arról, hogy nincs tényleges szolgáltatás a szerződés mögött, s a megalapozott tényállás mellett további bizonyítás felvételének nem volt helye, s ezért azokat a másodfokú bíróság elutasította.

Az immár teljes mértékben megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett valamennyi vádlott bűnösségére és bűncselekményeiket az alkalmazandó törvény tekintetében kialakított saját álláspontjához képest helyesen is minősítette.

Nem foglalkozott azonban az elsőfokú bíróság a bűncselekményt képező cselekmények tekintetében azzal, hogy az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályos törvényt kell-e alkalmazni a cselekmények elbírálása során, azaz a Btk. 2. §-ában megfogalmazottakkal (1978. évi IV. tv.), illetve a Btk. 2. § (1) és (2) bekezdésében rögzítettekkel (2012. évi C. tv.).

A felhívott két büntető törvényhely egyaránt az azt elvi álláspontot rögzíti, hogy a bűncselekményt az elkövetésekor hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni; ha az elbíráláskori törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálandó el, az új törvényt kell alkalmazni, egyebekben az új törvénynek nincs visszaható hatálya.

Ebből következik, hogy minden egyes ügyben kötelező elvégezni ezt a vizsgálatot a 2012. évi C. törvény hatályba lépését (2013. július 1.) megelőzően elkövetett, de azt követően elbírált cselekmények tekintetében, ellenkező esetben nem kerül a bíróság abba a helyzetbe, hogy meg tudja ítélni, vajon megfelel-e az alkalmazandó törvény tekintetében kialakított álláspontja az 1978.évi IV. törvény 2. §-ában, illetve a 2012. évi C. törvény (Btk.) 2. § (1) és (2) bekezdésében foglalt kritériumoknak.

Ezt a vizsgálatot az elsőfokú bíróság nem végezte el, amelyet az ítéletábra pótol.

A másodfokú bíróság ennek során megállapította, hogy II. r., V. r. és VI. r. vádlottak esetében a 2012. évi C. törvény (Btk.) nem biztosít enyhébb elbírálást, minthogy a bűncselekmények elkövetésekor a velük szemben korábban szándékos bűncselekmény miatt kiszabott végrehajtandó szabadságvesztést még nem töltötték ki, illetve azok végrehajthatósága még nem szűnt meg, ennél fogva az 1978. évi IV. törvény 47. § (4) bekezdés a) pontja illetve a Btk. 38.§ (4) bekezdés d) pontja alapján egyaránt nem bocsáthatók feltételes szabadságra.

Az új büntető törvénynek nincs olyan enyhébb elbírálást biztosító rendelkezése a II., V. és VI. r. vádlottak esetében ami indokolná az alkalmazását a Btk. 2. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel.

Ezért az 1978. évi IV. törvény 2. §-ára figyelemmel e törvényt alkalmazva II.r. V. r. és VI. r. vádlottak által elkövetett bűncselekmények elbírálása során a másodfokú bíróság az elkövetéskor hatályos, míg az elbíráláskori törvény feltételes szabadságra bocsáthatóságra vonatkozó kedvezőbb rendelkezésének, a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontjának alkalmazhatósága folytán a többi vádlott esetében az elbíráláskori büntető törvényt alkalmazta a cselekmények elbírálása során.

Ennek keretében az ítéletábra megállapította, hogy az 1/2006. Büntető jogegységi határozat 1. pontja értelmében nem adócsalásnak, hanem az 1978.évi IV. törvény 318. §-a szerinti csalás bűncselekményét valósítja meg az, aki valóságos gazdasági tevékenység nélkül kiállított bizonylatok alapján igényel vissza általános forgalmi adót. A jogi minősítést meghatározó kár a visszaigényelt, s visszautalt, illetőleg egyéb módon, így az igénylőnek a más adónemben fennálló, és az adóhatóság által nyilvántartott adótartozásra elszámolt általános forgalmi adó összege. Ebből következően az elkövetéskori büntető törvény alkalmazásával érintett II.r., V.r. és VI.r. vádlott cselekményeit a másodfokú bíróság folytatólágosan [1978.évi IV. tv. 12. § (2) bekezdése] elkövetett csalás büntette - a 16. § szerinti - kísérletének [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és c) pont, (7) bekezdés b) pont] és folytatólágosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségének [1978. évi IV. törvény 276. §] minősítette, amelyet az V. és VI.-r. vádlott az 1978. évi IV. törvény 21. § (1) bekezdése szerinti felbujtóként, a II.r. vádlott pedig ugyanezen törvény 21. § (2) bekezdése szerinti bűnszervezőként követett el.

A többi vádlott esetében az elsőfokú bíróság a cselekményeket a vonatkozó törvényi rendelkezéseknek megfelelően minősítette azzal, hogy a költségvetési csalás törvényi egységet teremtő jellegére tekintettel az ítéletábra mellőzte a cselekmény folytatólagosan elkövetettkénti minősítését (a bűncselekmények megnevezésének a Kúria 61. BK véleményében foglaltaknak megfelelő pontosítása mellett).

A bűnösségi körülményeket vizsgálva a másodfokú bíróság I.r. vádlott tekintetében mellőzte az enyhítő körülmények közül a büntetlen előéletére utalást, minthogy az előfeltétele volt a bűncselekmény elkövetését lehetővé tévő tisztségének.

Egyebekben a bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe, melynek során az időmúlást olyan értelemben is helyesen értékelte, hogy az mindenben megfelel az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. Cikk első bekezdésében foglalt tisztességes eljárás követelménye alapján megfogalmazott azon kíváncsúnak, miszerint az időmúlást a büntetés kiszabása során megfelelően kompenzálni kell. A büntetések enyhítésére ezért nem kerülhetett sor, az bezt célzó fellebbezések alaptalannak bizonyultak.

Az V.-VI.r. vádlottak esetében az elkövetéskori büntető törvény alkalmazása folytán a másodfokú bíróság mellőzte a pénzbüntetést. Figyelemmel pedig arra, hogy a Be. 354. § (4) bekezdés f) pontjában foglaltakra tekintettel az elsőfokú bíróság által nem alkalmazott pénzmellékbüntetés másodfokon történő kiszabása a vádlottak terhére bejelentett fellebbezés hiányában a súlyosítási tilalomba ütközne (a VI.r. vádlott esetében ennek az anyagi jogi törvényi feltételei is hiányoznak), ezért ezen mellékbüntetésre nem ítélte a vádlottakat.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy az elsőfokú bíróság tévesen szabott ki a Btk. 74. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkozással vagyonekobzást III.r. vádlottal szemben.

Nem rendelhető ugyanis el vagyonekobzás a vádlottal szemben arra a pénzösszegre, amellyel az általa elkövetett bűncselekmény - adócsalás - kapcsán nem ő, hanem az általa vezetett gazdálkodó szervezet gazdagodott (BH2013. 292.). Ebben az esetben a Btk. 74. § (2) bekezdésének az alkalmazásával az adott gazdálkodó szervezettel szemben kell elrendelni a vagyongyarapodás mértékig a vagyonekobzást. A másodfokú bíróság ennek megfelelően a III.r. vádlottal szemben kiszabott vagyonekobzást mellőzte, s azt a **(gazdasági társaság megnevezése)**-vel szemben rendelte el.

A másodfokú bíróság a fenti, a Be. 372. § (1) bekezdése alapján történő megváltoztató rendelkezéseken túlmenően az ítélet egyéb, a felülbírálattal érintett rendelkezését törvényesnek ítélte, s ezért azokat a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta

azzal, hogy a Btk. vonatkozó rendelkezéseinek megfelelően helyesbítette a megszövegezésüket.

Ezen túlmenően mellőzte az érintett vádlottak esetében a fogvatartás helyének a feltüntetését, amely a vádlottaknak nem személyi adata [Be. 117.§ (1) bekezdése], s ezért az ítélet rendelkező részében való feltüntetésének nincs törvényi alapja [Be. 258. § (2) bek. b) pontja].

A másodfokú bíróság a szabadságvesztések vonatkozásában a II., V. és VI. r. vádlottak esetében az 1978. évi IV. törvény 40.§ (1) és (2) bekezdését, a közügyektől eltiltást tekintve az 53. §-át és az 55.§ (1) bekezdését, a feltételes szabadságra bocsátások kedvezményéből történő kizárás tekintetében pedig a 47.§ (4) bekezdés a) pontját hívta fel, mert ez felel meg az ő esetükben alkalmazott büntető törvénynek.

A II., V. és VI. r. vádlott esetében az 1978.évi IV. törvény 99. § (1) és (2) bekezdése, a többi érintett vádlott esetében a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be az elsőfokú bíróság ítéletét követően további előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésükbe.

A bűnügyi költségről az ítéletábra a Be. 381.§-a és a 338.§ (1) és (3) bekezdései alapján rendelkezett.

Szeged, 2014. július 8.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.	. Katona Tibor s.k.	Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

A Szegedi Ítéletábra Bf.II.194/2014/74. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 6.B.700/2011/352. számú ítéletének a fellebbezések folytán felülbírált része a mai napon valamennyi vádlott esetében jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2014. július 8.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

A Szegedi Ítéltábla Szegeden, a 2014. július hó 17. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.194/2014/74. számú ítéletét kijavítja akként, hogy a csalás büntette kísérletének minősített cselekmény helyesen az 1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdésébe ütközik.

A végzés ellen II. rendű vádlott, V. rendű vádlott, VI. rendű vádlott, védőik és az ügyész a kézbesítésétől számított nyolc napon belül fellebbezést jelenthetnek be.

I n d o k o l á s :

A Szegedi Ítéltábla a 2014. július hó 8. napján meghozott ítéletének rendelkező része és indokolása a csalás büntette kísérleteként minősített bűncselekmény jogszabályi alapját számelírás folytán tévesen 310. §-ként tüntette fel, a 318. § helyett.

Figyelemmel a bűncselekmény szöveges minősítésének egyértelműségére (amely a 318. § szerinti csalás bűncselekménye) és arra, hogy a 310. §-nak nincs (2) bekezdés a) és c) pontja, illetve (7) bekezdése sem, így a számelírás nyilvánvaló, s ezért azt a bíróság a Be. 261. § (1) bekezdése alapján eljárva kijavította.

Szeged, 2014. július 17.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Nagy Erzsébet s.k. Kemenes István s.k.
a tanács tagja, előadó a tanács tagja